

ning paa de enkelte Positioner, paa de enkelte Sætter. Det har afvist al Forhandling om dette og har sagt: Ja, det, som Venstre sagtens til Slutning vil forlange, det kunne vi ikke acceptere, det vil Ministeren ikke have, og derfor ville vi ikke udtale os om denne Sag. Jeg indser ikke, hvad der skulde være i Veien for, at Høire, naar Venstre havde forelagt en Indstilling om en fuldstændig Revision, ogsaa havde forelagt et fuldstændigt Forslag om en Toldrevision, at man altsaa havde havt 2 Rækker Forslag, det ene sigtende paa en større Nedgang og det andet sigtende paa en mindre Nedgang eller fuld Kompensation. Jeg indser ikke, hvorfor man fra Høires Side ikke har kunnet skaffe det samme Materiale, som man fra Venstres Side har kunnet skaffe. Jeg mener, at derved vilde Høire have kunnet vist sin Villighed til at forhandle en Toldrevision, men nu har jeg, som sagt, ikke set Andet end ganske almindelige, meget sværende Talemaader om deres Villighed forøvrigt til at forhandle, men Enkelthederne kunde man ikke indlade sig paa. Der har, saavidt mig bekjendt, ikke været noget egentligt Forsøg fra den Side paa en Forhandling om selve Hovedsagen hverken i Begyndelsen eller ved Slutningen, da Spørgsmaalet blev om at afgive Betænkning. Betænkningen endelig fremviser heller ikke noget-somhelst Andet end disse ganske almindelige Talemaader. Det viser ikke fra Høires Side nogen stor Tilboielighed til virkelig at tage Sagen op, og med den ærede Finantsminister er jo akkurat det Samme Tilfældet. Man paagtaar, at Finantsministeren er den Eneste, som virkelig kan fremlægge Forslag til en Revision, men skulde Høires Medlemmer i Toldudvalget ikke være i Stand til at kunne opstille Endringer, som fremsatte Høires Tanker tydelig og bestemt, saa vilde jo den høitærede Finantsminister kunne levere det nødvendige Materiale dertil. Derfor forekommer det mig ikke at være nogen-somhelst Grund at give, naar man forøvrigt er stærkt oplagt for en Toldrevision, og det kan ikke være nogen Undskyldning, at Forslaget fremkommer ved privat Initiativ; thi ved Regjeringens Foranstaltning vil der jo kunne skaffes det tilstrækkelige Materiale til Stede, og der kunde stilles et Modforslag op, som fremsatte Høires og Ministerens Tanker paa dette Omraade; vi vilde da kunne have havt at vælge mellem enten at tage imod det, som fremsattes fra Høires Side, eller Intet. Nu derimod forhandle vi fuldstændig hen i det Blaa, og der forekommer mig at være en Mangel særlig fra Ministeriets Side paa

Willie til at forhandle denne Sag. Smidlerlertid vil jeg bidrage Mit til at faa fast, at der i Venstres Forhandling i denne Winter ikke har ligget nogen-somhelst Grund for Høire til at afvise Forhandling om Toldloven, idet den er optagen paa et saadant Grundlag, at hvis Høire for Alvor havde villet, kunde det ogsaa have samvirket med os. Den ærede Finantsministers Udtalelser paa Sagens forskjellige Trin have jo ganske vist ikke lettet Sagen, idet han jo øiensynlig har fjernet sig længere og længere bort fra sit tidligere Standpunkt og, maasse for ikke at risikere at komme til Enighed med Venstre om Sagen — jeg skal ikke insinuere noget Saadant, men det kunde næsten se saaledes ud — er gaaet længere og længere bort og har indtaget et Standpunkt, som man med Sikkerhed kunde vide, at hverken Venstre eller en stor Del af Høire vilde vedkjende sig. Og selv om saa var, selv om man kunde gaa med til enkelte af disse Ting, som Finantsministeren har antydet, saa rører det jo ikke ved selve Hovedsagen, nemlig en gjennemgaaende Revision af Toldblovgivningen; men saa længe vi staa paa den Maade, at man fra den ene Side holder sig fuldstændig retree, fuldstændig holder sig til almindelige Talemaader, komme vi jo ingen Vegne, og vi skulle jo dog fremad, vi maa jo dog have Noget gjort i denne Sag. Derfor vilde jeg nu, da Sagen staar paa, at dette Forslag gaar til Landstinget, opfordre den høitærede Finantsminister til at bevise sin Kjerlighed til, sin Interesse for denne Sag, ved at samvirke med Landstinget, saaledes at vi, naar vi faae dette Forslag igjen fra Landstinget, da havde faaet neblagt i det virkelig et Forhandlingsgrundlag og virkelige Tanker, som bare Finantsministerens Stempel, saaledes at vi kunde se saavel paa de enkelte Positioner som i det Hele taget, hvorledes Landstinget, og hvorledes den ærede Finantsminister tænke sig denne Sag ordnet. Naar dette kommer til Landstinget, vil det jo ligge i Finantsministerens Haand, saa vil han jo der kunne forhandle saaledes, at det der vil kunne blive ændret paa en saadan Maade, at vi her i Folkethinget kunne se, hvad vi have at rette os efter, hvad vi kunne opnaa, og hvad vi ikke kunne opnaa. Saa havde vi noget Mere end almindelige Talemaader at holde os til. Derfor vil jeg opfordre den ærede Minister til at gjøre det. Saa længe den ærede Minister udtaler sig saa forbeholdent og saa lidt bestemt, som han gjør, mener jeg ikke, at der kan være nogen Anledning til at lade Forslaget blive længere her i Thinget. Ellers kunde der muligvis